

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) และ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ได้สนับสนุนการกระจายอำนาจการจัดทำหลักสูตรไปสู่ท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยครูและชุมชนมีบทบาทในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความสมดุลและสัมพันธ์กัน ทั้งหลักสูตรที่เน้นความเป็นสากลบนฐานของความเป็นไทย หลักสูตรที่เป็นความสนใจของผู้เรียน หลักสูตรท้องถิ่นที่เป็นภูมิปัญญาชาวบ้านและสภาพแวดล้อมของชุมชน เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในมาตรา 7 ที่กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง ให้ผู้เรียนมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและความรู้อันเป็นสากล มาตรา 23 กล่าวถึงการจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทยและการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา ยังสนับสนุนให้ครูจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน และในมาตรา 27 กล่าวว่าให้คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิต ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ โดยให้สถานศึกษามีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในวรรคหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ (กรมวิชาการ, 2542 : 7-15) นอกจากนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญข้อหนึ่งของหลักสูตร คือ มุ่งพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขและมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงาม

ในสังคม (กรมวิชาการ. 2545 : 4) ดังนั้น การศึกษาจึงควรเป็นวิถีชีวิต ทุกส่วนในสังคมควรมีส่วนร่วมในการศึกษา (All for Education) ระบบการศึกษาของเราค่อนข้างจำกัดหรือปิดตัวอยู่ในโรงเรียนเท่านั้น ขาดการมีส่วนร่วมอันหลากหลายของสังคม ทำให้การศึกษาของไทยขาดพลัง ขาดคุณภาพ ขาดความสนุกและมีปัญหามาก (ประเวศ วะสี. 2541 : 50) วิถีชีวิตของคนโบราณดั้งเดิมจะเรียนวัฒนธรรมไปพร้อม ๆ กับการดำรงชีวิตประจำวัน ไม่แยกมาเรียนต่างหากเหมือนปัจจุบัน ดังที่ประเวศ วะสี (2541 : 53) กล่าวว่า ทุกวันนี้โรงเรียนแยกตัวแยกเดี่ยวออกจากชุมชน ทำให้การศึกษาเป็นเครื่องมือที่พรากคนออกจากฐานวัฒนธรรมของตนเอง วัฒนธรรมเป็นฐานของสังคม สังคมที่ทิ้งฐานของตนเองย่อมทรุด การเรียนรู้ทางวัฒนธรรมไม่ใช่การเรียนที่โรงเรียนแยกตัวออกจากฐานวัฒนธรรม แล้วมาสอนวิชาวัฒนธรรม แต่หมายถึงการเรียนรู้วิถีชีวิต

วิถีชีวิตที่ชาญฉลาด ปรากฏในรูปของภูมิปัญญาไทย ซึ่งเป็นองค์ประกอบความรู้สำคัญส่วนหนึ่งที่ต้องปลูกฝังให้กับเยาวชนในชาติ ได้เรียนรู้ถึงความยิ่งใหญ่และควรค่าแห่งความภูมิใจ เป็นฐานแห่งวิถีคิดและจุดรวมของจิตสำนึกทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ชุมชนและประเทศชาติ จึงจำเป็นต้องนำเข้าสู่ระบบการศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการฟื้นฟูสืบสานต่ออย่างยั่งยืน จากการทบทวนบทเรียนของการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาได้ข้อสรุปว่า การพัฒนาประเทศไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไทยเท่าที่ควร ทำให้เกิดปัญหาและภาวะวิกฤตนานาประการ การพัฒนาคนหรือการศึกษาโดยรวม ก็เป็นไปตามแนวทางของตะวันตกเป็นสำคัญ ฉะนั้นเพื่อให้การพัฒนาคนต่อจากนี้ไป ได้รับการแก้ไขให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตวัฒนธรรมไทย การนำภูมิปัญญาที่สั่งสมไว้ในบ้านเมืองมาใช้เป็นพื้นฐานสำคัญส่วนหนึ่ง ในการพัฒนาคนหรือการปฏิรูปการศึกษา จึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องนำมิติทางวัฒนธรรมมาใช้ในการพัฒนา (นิคม ชมภูหลง. 2545 : 3-4)

จากความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาริบทของชุมชนบ้านลุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม พบว่า บ้านลุมพุก มีนายเสน่ห์ ภูบรม เป็นผู้ใหญ่บ้าน มีจำนวนครัวเรือน 114 ครัวเรือน จำนวนประชากร 534 คน ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมแบบยังชีพ คือ การทำนา หลังจากฤดูทำนาจะไม่มีงานทำ ชาวบ้านจะนำไม้ไผ่ที่มีอยู่รอบ ๆ หมู่บ้านมาประดิษฐ์เป็นของใช้ คือ สานเป็นกระติบข้าว เพื่อนำมาใช้ในครอบครัวเท่านั้น ต่อมาได้มีการพัฒนารูปแบบ ขนาด จนเป็นที่รู้จักของชุมชนอื่น มีการซื้อขาย ทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับครอบครัวและชุมชน ทำให้ชุมชนมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (นายเสน่ห์ ภูบรม. 2547 : สัมภาษณ์)

และจากการศึกษาบริบทของชุมชน ผู้วิจัยจึงนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นหลักสูตร เพื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนกันทรวิชัย จากการสอบถาม ความสนใจ ความต้องการของนักเรียนและชุมชนบ้านลุมพุก ที่เป็นสมาชิกกลุ่มจักสาน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน จากทั้งหมด 269 คน คิดเป็นร้อยละ 14.86 มีความสนใจที่จะเรียนเรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ เพราะต้องการมีความรู้ สามารถ สร้างรายได้ให้กับครอบครัว ส่วนชุมชนนั้น สมาชิกกลุ่มจักสาน จำนวน 23 คน จากทั้งหมด 78 คน คิดเป็นร้อยละ 28.48 มีความเต็มใจที่จะถ่ายทอดความรู้เรื่องการสานกระติบข้าวด้วย ไม้ไผ่ ให้กับนักเรียนและบุคคลอื่นได้รับรู้เช่นกัน

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ของกลุ่มงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กระบวนการ สร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยและชุมชนบ้านลุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอ กันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม เพื่อเป็นแนวทางในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการ พัฒนา การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เป็นการสร้างรายได้ให้กับครอบครัว ชุมชน ทำให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น รักและหวงแหนท้องถิ่นของตน รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีอาชีพเสริม รู้จักวางแผน เพื่อเตรียมการประกอบอาชีพที่ดีในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อพัฒนาแผนการเรียนรู้ กลุ่มงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การสาน กระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อหารูปแบบกระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยและ ชุมชนบ้านลุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สมมติฐานการวิจัย

1. หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ โดยใช้กระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยและชุมชนบ้านลุมพุก มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
2. แผนการเรียนรู้เรื่อง การสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ไว้ดังนี้

1. พื้นที่ศึกษา บ้านลุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่
 - 2.1 ประชากร
 - 2.1.1 สมาชิกกลุ่มจักสาน จำนวน 78 คน
 - 2.1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรวิชัย จำนวน 269 คน
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่าง
 - 2.2.1 ผู้รู้ในหมู่บ้าน (Key – informants) ได้แก่ สมาชิกกลุ่มจักสาน จำนวน 23 คน ได้แก่ สมาชิกกลุ่มจักสานที่ให้ข้อมูล จำนวน 15 คน และสมาชิกกลุ่มจักสานที่อาสาสอนนักเรียน จำนวน 8 คน
 - 2.2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษา ในปีการศึกษา 2547 โรงเรียนกันทรวิชัย ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 41) จำนวน 40 คน
3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 3.1 ตัวแปรต้น
 - 3.1.1 หลักสูตรเรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 3.1.2 แผนการเรียนรู้เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่

3.2.2 ความสามารถในการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่

3.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนและครูท้องถิ่นที่มีต่อการเรียนการสอน

3.2.4 รูปแบบกระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและ

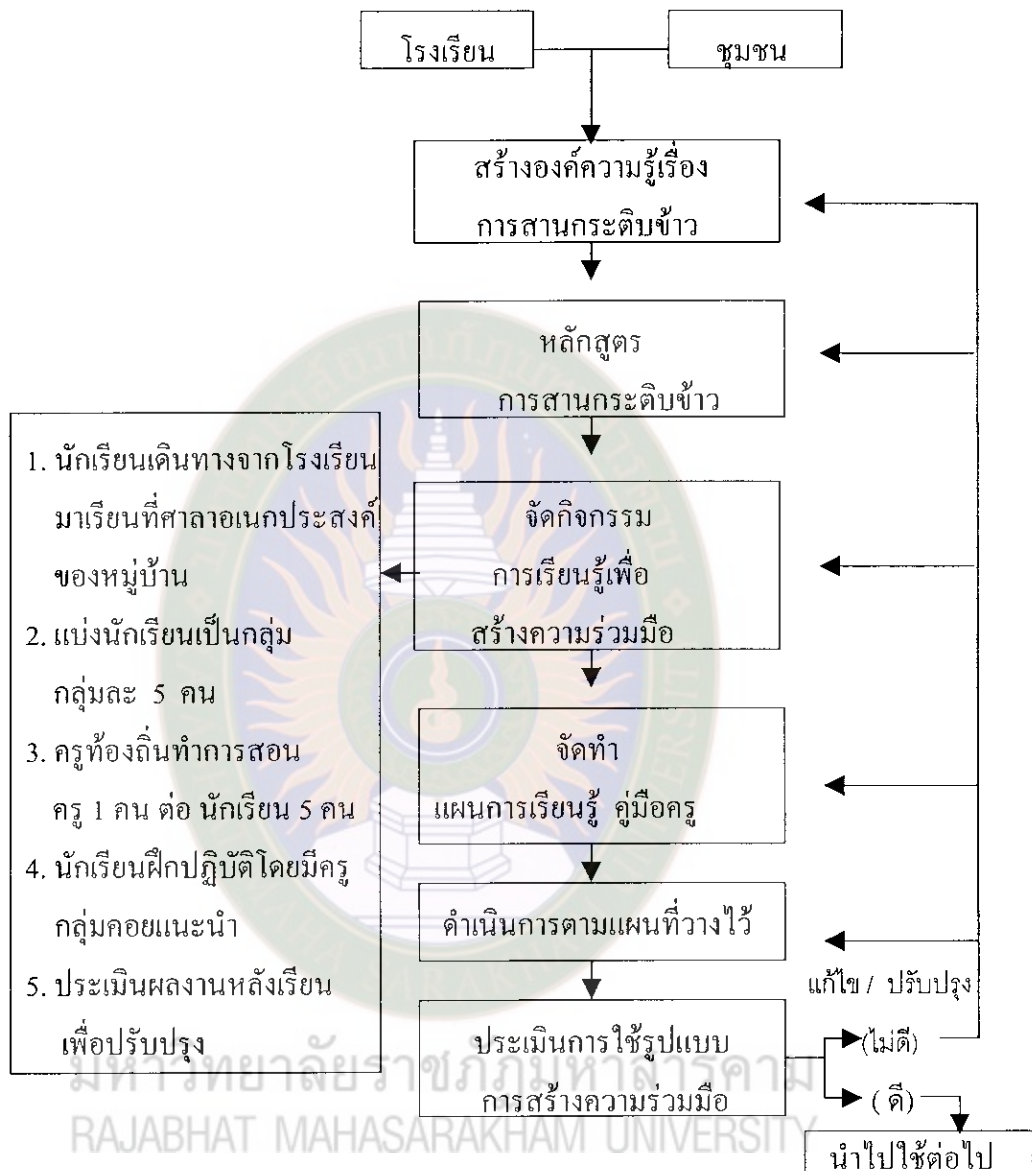
ชุมชน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ตั้งแต่เดือนมกราคม 2547 ถึง เดือนธันวาคม 2547 รวมเวลา 12 เดือน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาการพัฒนาหลักสูตร เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ โดยใช้กระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยและชุมชนบ้านดุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในรูปแบบต่าง ๆ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ โดยใช้กระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยและชุมชนบ้านดุมพุก ซึ่งมีแนวทางในการสร้างความร่วมมือเพื่อพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนภูมิที่ 1 แนวทางการดำเนินการสร้างความร่วมมือ

ที่มา : ดัดแปลงมาจากงานวิจัยของ อุดม คำชาติ (2545 : 6)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ชุมชน** หมายถึง สมาชิกกลุ่มจักสาน บ้านลุมพุก หมู่ 5 ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
2. **โรงเรียน** หมายถึง โรงเรียนกันทรวิชัย ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
3. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนกันทรวิชัย อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม เลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 41)
4. **ครูท้องถิ่น** หมายถึง สมาชิกกลุ่มจักสาน บ้านลุมพุก หมู่ 5 ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ที่อาสาสอนนักเรียน
5. **การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น** หมายถึง การจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการปรับรายละเอียดเนื้อหา พัฒนาสื่อการเรียนการสอนและจัดทำรายละเอียดเนื้อหาวิชาขึ้นใหม่ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น โดยสัมพันธ์กับหลักสูตรแกนกลาง (นิกม ชมภูหลง. 2545 : 89)
6. **หลักสูตรท้องถิ่น** หมายถึง หลักสูตรกลุ่มงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นแนวทางในการพัฒนา
7. **แผนการเรียนรู้** หมายถึง การเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ
8. **กระบวนการสร้างความร่วมมือ** หมายถึง กระบวนการสร้างความร่วมมือโรงเรียนกันทรวิชัยและชุมชนบ้านลุมพุก ร่วมมือกันในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน ตั้งแต่สร้างหลักสูตร ดำเนินการใช้หลักสูตร และประเมินผลการใช้หลักสูตร เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ให้แก่ นักเรียน
9. **กระติบ** หมายถึง เป็นเครื่องจักสานที่ทำด้วยไม้ไผ่ ภาชนะสานรูปกลม มีฝาปิดสำหรับบรรจุข้าวเหนียวหนึ่ง (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2525 : 30)

10. กระจิบข้าวบ้านลุมพุก หมายถึง เป็นเครื่องจักสานที่ชาวบ้านลุมพุกได้จัดทำขึ้นเองจากไม้ไผ่ที่มีอยู่ในหมู่บ้าน เป็นภาชนะรูปสานทรงกลม มีฝาปิด ใช้สำหรับบรรจุข้าวเหนียวหนึ่ง (หนูแดง จำปาบุญ. 2547 : สัมภาษณ์)

11. การสาน หมายถึง สานกระจิบ สานตะกร้าด้วยมือ โดยวิธีใช้เส้นตอกหรือสิ่งที่เป็นเส้นอื่น ๆ ที่อ่อนตัวได้ ชัดกัน คือ ยกและข่มให้เกิดเป็นลายตามที่ต้องการ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2525 : 812)

12. ผลิตภัณฑ์การสานกระจิบข้าวด้วยไม้ไผ่ หมายถึง ผลงานการสานชิ้นงานด้วยไม้ไผ่ของชาวบ้านลุมพุก โดยการสานเป็นกระจิบข้าว ของใช้ ของประดับตกแต่ง และของที่ระลึกต่าง ๆ เช่น ใช้วางกระถางต้นไม้ กระจิบข้าวเล็ก ๆ ของชำร่วย โคมไฟ แจกัน ฯลฯ

13. วัตถุดิบ ไม้ไผ่ที่ได้จากบ้านลุมพุกที่ได้มาตรฐาน หมายถึง ไม้ไผ่สีสุก มีความเหนียวสูง สามารถตัดโค้ง ยึดหยุ่น ช่วงอายุ 1 – 2 ปี ในการสานกระจิบข้าวของบ้านลุมพุก ใช้ไม้ไผ่สีสุกเป็นวัตถุดิบได้จากบ้านลุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคามจริง ๆ (พวงพยอม เขี่ยมยอด. 2547 : สัมภาษณ์)

14. ลายที่สาน ได้มาตรฐาน หมายถึง วิธีสาน ลายสาน การขัดกันของเส้นตอกทำให้เกิดการยี่คระหว่างกันเป็นแผ่นหรือเป็นแฉงได้มาตรฐาน สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ดี

15. รูปแบบ ของลายสานได้รับการสืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน โดยการบอกเล่าปากต่อปากและการฝึกฝนปฏิบัติจนเกิดความชำนาญด้วยตนเองสามารถจำแนกตามลักษณะ การขัดกันของเส้นตอกออกเป็น 4 แบบ ได้แก่ ลายขัด ลายทะแยง ลายขด และลายอิสระ (วิบูลย์ ลีสุวรรณ. 2527 : 454-468)

16. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน ในเรื่องการสานกระจิบข้าวด้วยไม้ไผ่ กลุ่มงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ และแบบทดสอบให้นักเรียนปฏิบัติ จำนวน 6 ข้อ

17. แบบวัดผลภาคปฏิบัติ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดการปฏิบัติงานและผลงาน เรื่องการสานกระจิบข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นในลักษณะแบบวัดพฤติกรรมทักษะกระบวนการในขณะปฏิบัติงาน

18. **ประสิทธิภาพ** หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในการทำงาน ในที่นี้หมายถึง ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้เรื่องการสานกระดิวข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 80/80 ซึ่งมีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน จากการ วัดทักษะและกระบวนการทำงาน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนจากการทำ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแบบทดสอบ ซึ่งได้คะแนนไม่น้อยกว่า 80

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. โรงเรียนมีหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการสานกระดิวข้าวด้วยไม้ไผ่ เพื่อนำไปใช้ใน กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. โรงเรียนมีแผนการเรียนรู้ เรื่อง การสานกระดิวข้าวด้วยไม้ไผ่ ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ
3. เกิดกระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยกับชุมชน บ้านลุมพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
4. เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครู นักเรียน ครูท้องถิ่นและชาวบ้าน บ้านลุมพุก
5. นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์การปฏิบัติจริง ฝึกนิสัยรักการทำงาน สร้างสรรค์ผลงานจากทรัพยากรท้องถิ่น เรียนรู้การแก้ปัญหาของชุมชน มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ในการสร้างผลผลิตและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง